

41 NĂM SAU.

CÚ "FINALE" LỖ LÙNG CỦA MỘT BẢN ĐÀN

(Bài 3)

Lúc 12 giờ đêm, Tuyên đưa anh về, xong quay lại đón tôi.

Giữa đường khuya giá lạnh, gần như chỉ còn chiếc xe của hai chị em hiện hữu. Tôi thấy ngậy ngât trong lòng một nỗi niềm khó tả. Dalat mà tôi quay lưng từ hai năm qua theo tâm lòng tan nát vì Âu Cơ, lúc bấy giờ mới đúng thật là "*Dalat ban nãy tôi đã kể với Giang, Hiệp, Vinh; một Dalat ngày xưa rất đẹp, rất thơ, khi tôi và anh còn đang là những ngôi sao rực rỡ trong giới người sống giữa bóng đêm mờ ảo*", chứ không phải "*Dalat của thời sau 1975 bị biến thái rất nhiều theo những tòa nhà cao tầng che tầm mắt, các con người thực tế thô kệch không mang trong tâm trí chút gì mộng mơ.*"

*

* *

Đến nhà Tuyên thì đã gần 1 giờ sáng. Trời gió thật mạnh, hình như có bão đang thổi về từ xa. Trái tim oằn xuống theo một nỗi đau co thắt, tôi mở cửa, đứng ngoài trời, hút thuốc lá, nhìn ánh đèn vàng tòa sáng con dốc Nguyễn Biểu. Muốn mở máy ghi ra cho hết các cảm xúc dâng trào nhưng sao thật khó. Nguồn mạch văn chương trong tim vẫn còn sôi động nhưng hai bàn tay bị lệ thuộc vào sự tàn tạ của sức khỏe và thời gian... TÔI CHỢT HIỂU ANH. Hiểu ***sự cố gắng cuối cùng*** nơi cái thân thể gầy còm ấy. Hiểu rằng, chỉ để ***đáp đền một cái gì từ tôi*** mà anh đã nhận lời vào việc tập dượt, sửa soạn cho một quán *café* những ngày sắp tới. Cũng hiểu rằng, anh đang MUỐN CHỘP BẮT LẠI lần nữa *người-tình-Âm-Nhạc-trong-trái-tim-anh* mà tôi đã tàn nhẫn tước đoạt nó kể từ buổi sáng bỏ Dalat ra đi, ngày 4 tháng 5/1975.

Con dốc Nguyễn Biểu có ngọn đèn đường rọi sáng lúc về khuya, kể từ mùa nghỉ hè 2002, vẫn không hiểu tại sao lại được tôi yêu thích đặc biệt. Đêm nay, lúc 2 giờ sáng đứng nhìn ngọn đèn ấy, tôi mới chợt nhận ra lý do cho niềm yêu thích dai dẳng của mình.

Đó chính là con hẻm 33 Phan Đình Phùng của 42 năm cũ, đêm đêm tôi và anh vẫn sánh vai nhau từ dancing bước trở về cái tổ chim bé nhỏ. Đó chính là nơi ghi dấu tình yêu và tuổi trẻ, hạnh phúc và đau khổ cao nhất mà một thời Dalat xưa đã hiện hữu trong anh và cả trong tôi. Ngọn đèn vàng đầu con hẻm 33 Phan Đình Phùng là chứng nhân của bao tiếng cười rộn rã, bao giông lệ âm thầm chảy ngược vào trong đôi mắt.

Đêm nay "bất gặp", tôi đâm cảm động đến không ngờ! Không tin Thời Gian đang quay lại cho hai con người từng ném quá nhiều thống khổ. Và trên hết là sự không tin rằng ***Âm Nhạc đã chiến thắng được cái cái vận số khắc nghiệt để tôi lại trở về "lôi anh lên lần nữa" khỏi cái hố sâu mà anh lặn ngụp suốt 42 năm qua.***

□